

Beretning fra Rundt om Rold 14 april 2024

Jeg havde tilmeldt en håndfuld deltagere fra Jernbanefritid til cykelløbet Rundt om Rold. Foreningen er begyndt at deltage fast i disse løb, arrangeret af Bikechallenge. Vi deltager således også i Mols Bjerger Grand Prix, og satser på debut i Sorø næste år.

Egentligt er jeg kun løber. Men i 2012 blev jeg sat ind som afdelingsleder i nystartet cykelafdeling i Jernbanefritid. Formålet var at få de mange medlemmer ud på cyklen og mødes socialt på denne måde. Siden hen er afdelingen vokset og vi har deltaget i rigtig mange løb nationalt og internationalt. Men jeg cykler stort set aldrig selv. Jeg er altid ham, som på dagen er parat med kaffe, cola, kage i det opsatte telt, når mine ryttere kommer hjem igen. Jeg hygger mig. Nogle gange løber jeg en tur mens de cykler. I de tidligere år, har jeg altid haft mine 2 små drenge med. Så har vi lavet alt muligt, og de har hjulpet til med de praktiske ting. Nu er de store, og gider ikke det fis mere, så må far klare det selv.

I år rammer datoen for Rundt om Rold også en lang række konfirmationer og arbejdsweekender i vores afdeling. Og der er stort mandefald. Jeg tænker, at jeg sagtens kan deltage på den korte 55km, for synlighedens skyld. Jeg har trods alt kørt lidt på Hometrainer. Det er nemlig også en aktivitet i Jernbanefritid, hvor vi har både "JF Open" (6 afdelinger), Jernbanemesterskaber i fællesstart og enkeltstart på Zwift, samt en uges etapeløb. I vores klub på Zwift er vi 33 medlemmer, som hygger med det. Og der er altid nogle som stikker til hinanden på chatten. Det er sjovt.

Nå men jeg havde da kørt en del på den der hometrainer i de kolde måneder, så det skulle ingen sag være at køre de 55 km. Jeg skulle nok nå at stå klar i kageteltet, når de andre kom hjem.

Fra Hometrainer i stuen til virkeligheden på landevejen

Den morgen d. 14. april i Vrå var der bestemt gang i vejret udenfor. Vinden huler i de vinduer der står åben på inderste hasp. Det var ikke umiddelbart den vejrudsigt jeg havde drømt om. Men det blæser nærmest altid i Vrå, så det var nok noget andet 1 times tid i bilen sydpå.

Men det var det ikke... Blæsten havde faktisk kun taget til i styrke. Og det var virkeligt bare råkoldt. Normalt møder jeg op før de andre og stiller min "billige" Harald Nyborg pavillon op, med Jernbanefritids logo på. Og så en række lige så billige klapstole. Det kom så ikke til at ske i år. Derfor havde jeg masser af tid til at gå og fryse lidt. Der var 2 timer til min start kl. 11.00. Jeg vælger at få hentet mit startnummer og få drukket lidt kaffe. Det er en af de ting, som er så fantastisk til disse løb med Bikechallenge. Der er morgenmad og kaffe. En lille ting, som bare gør så meget.

Jeg møder Eva i startnummer-udleveringen. Jeg kender Eva fra et samarbejde med bikechallenge sidste efterår. Sød og smilende som altid, men hun frøs og havde ingen steder at søge hen. Den sparsomme varme hun fik i mine hænder, den holdt næppe længe. Jeg kunne ikke lade være at tænke, at et par terrassevarmere havde gjort godt på dagen til dem som skulle stå der. Men det nu også sjældent at det lige er sådan et vejr. For et år siden til samme løb, var det helt perfekt.

Nu er jeg mennesket, som gerne tror på, at der er mere mellem himmel og jord, end os fladpander forstår. Og jeg er sikker på, at noget ville fortælle mig, at jeg skulle tage at holde mig til mine løbesko i stedet for. Og så var prisen det her lortevejr, for ikke at lytte.

Et par af mine jernbaneryttere møder jeg også. Nogle af dem skal jo køre den lange, som starter kl. 10.00. Du glade verden. Det tænker jeg også, da jeg står og klapper alle dem afsted, som skal ud på hele 3 runder. Ork mand!

Nå men op til bilerne. Her sidder vi lige i hver vores bil og klæder om. Det er jo koldt. Jeg har lånt en cykel af min kæreste til i dag. Hun har ikke klikpedaler på, så det bliver en tur i kondisko. Min egen cykel står jo hjemme på min Tarx Flux' maskine. Det var alt for besværligt at tage den af for sådan en brette tur her.

Kl. 11.00 er jeg helt vildt klar. Står med vinden i ryggen i startboksen og er kæk. Jeg siger til de andre, at jeg er klar med kaffen, når de har tænkt sig at komme i mål. Og så går starten. Ud i den første rundkørsel, ned ad bakke og så til højre ud i det uvisse. Der går ikke længe, før jeg har fundet mig til rette i en lille gruppe på 10-12 m/k. Bemærker godt, at mine gummisko trækker lidt opmærksomhed, men trækker blot lidt på smilebåndet. Jeg ruller fint med i gruppen og tager mine føringer.

Det her med at ligge tæt i gruppen, det er så noget uvant for mig. Det er faktisk ubehageligt at være så tæt på hinanden. Og en enkelt gang snitter jeg lige cyklen foran med mit forhjul. Den meget stærke blæst gør, at der bliver mange pludselige sideryk. Så jeg sidder faktisk og spænder hele tiden, for at være på vagt. En anden ting er så, at jeg ikke er så god til at tage en føring, for jeg kommer til at øge farten hver gang og efterlader et hul. Og det er vist ikke måden at gøre det på. Tror det er fordi jeg tænker, at jeg i hvert fald ikke skal sænke tempoet når jeg sidder deroppe.

Jeg synes ikke jeg har brugt mange kræfter på det tidspunkt, hvor ruten tager en drejning op i vinden. Alligevel er det bare som at få trukket stikket fuldstændig. Jeg kan mærke med det samme, at jeg slet ikke har noget at træde med og vi har vel kun kørt 20-25km. Det næste stykke er mest præget af meget kraftig sidevind. Det gælder om at placere sig rigtigt i den lille gruppe. Nogle gange kommer jeg til at hænge lidt og skal lige lukke hullet. Vinden river nærmest min overtræksjakke af mig, og cyklen vil i alle retninger. Det er faktisk nærmest forbundet med fare at drikke af sin flaske, da man så kun har én hånd på styret.

Og så sker det.... Jeg sidder bagerst i gruppen på et langt stykke med sidevind. Pludselig kommer et vindstød og blæser mig ud i grøften. Jeg kan slet ikke styre cyklen. Og inden jeg får samlet mig selv op og kommer afsted igen, så er min gruppe jo væk. Jeg bruger enormt meget af den energi, jeg i forvejen ikke har, til at forsøge at køre gruppen ind igen. Jeg kommer også ganske tæt på, men må opgive. Og de grupper som den næste tid kommer bagfra, de kører væk med det samme.

Så rammer vi en lang bakke i direkte modvind. Og der slutter turen simpelthen for mit vedkommende. Jeg har aldrig stået af min cykel før, men det gør jeg nu og trækker op ad bakken. De sidste 15-20 km hjem herfra er uhyggelige og deprimerende. Kan ikke få fart i cyklen, og jeg fryser ret kraftigt i mine korte bukser. Selv ned ad bakke går det langsomt. Jeg er tørstig, men har ikke mere vand. Jeg er sulten, men har ingenting. For normalt er det her jo bare en lille tur, som ikke ville kræve noget rigtigt. Men der sidder jeg og tænker kun på den sandwich der venter i mål. Ej at forglemme kaffe.... Prøvede at hænge lidt på når nogle kom op bagfra, men det var bare nye nederlag. Ork! Det hele er bare F... Nederen som "de unge" ville sige. Føler at Jørn Mader taler til mig fra oven. "Karsten, du er plantet som et træ i Harzen"

Finder dog lidt ro igennem skoven mod slutningen, efter lang tid i overlevelses-mode. Og ruller jo bare med ned i bunden af dalen, inden det sidste stykke op mod toppen. Altså bjergspurten. Min plan var ellers at give den MAX gas på den spurt og blande mig i toppen. Normalt kører jeg ret godt op ad. Men jeg havde jo nok regnet ud nu, at det skulle jeg ikke i dag. Men at jeg mærker mig selv så udmattet, som jeg gør på den spæde start af bakken, det kommer alligevel bag på mig. Jeg er altså i rigtigt god løbform ellers. Men her fik jeg lige den barske virkelighed i hovedet fremfor at sidde hjemme på min hometrainer uden vindforhold.

Jeg stod af cyklen igen og gik hele vejen op. Det var kun de sidste 150m jeg satte mig på cyklen for at køre over målstregen.

Og hold da op. Så bliver man bare genfødt på toppen. For her er der stemning, mad og drikke. De samme mennesker står der endnu. Mine jernbanerytter er kommet i mål noget før mig. Alle har jo haft det hårdt derude. Mange som skulle have kørt 2 omgange har kun kørt 1 omgang osv. Det hjælper lidt på det hele. Finder lidt trøst.

Vi prøver at samle os om bilerne i mine festivalstole. Finder colaerne frem og lidt chokoladekiks og kokos toppe. Det er godt. Men det er simpelthen for koldt til at sidde mere end 5-10 min. Vi sidder og ryster alle sammen.

På vejen hjem i bilen til Vrå, bliver der tænkt. Jeg bliver nødt til at komme tilbage. Jeg bliver nødt til at få lidt revanche. I dag bliver jeg kørt helt bagud. Også af de ældre klasser. Og tror jeg noterer mig for en sidsteplads af alle i bjergspurten. Men nu gik jeg også opad hele vejen. Stadigvæk.... Jeg må tilbage. Og næste gang må være på Agribakken til Mols Bjerger Grand Prix. Jeg glemmer hurtigt at det har været en lortedag, og glæder mig til september.

Og så bliver jeg trætt. Må dreje fra motorvejen og holde ind til siden. Kan ikke holde mig vågen. Og jeg er helt væk i 15-20 min inden jeg kører den sidste halve time hjem. Sikke en dag.

På gensyn.

/Karsten Bukholt – "løber" 😊

